

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS
(ceturtā palāta)

2007. gada 8. martā*

Lieta T-339/04

France Télécom SA, iepriekš *Wanadoo SA*, Parīze (Francija), ko pārstāv I. Kalvē [*H. Calvet*] un M. K. Ramo [*M.-C. Rameau*], *avocats*,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienų Komisiju, ko pārstāv E. Žipinī Furnjē [*E. Gippini Fournier*] un O. Beinē [*O. Beynet*], pārstāvji,

atbildētāja,

par Komisijas 2004. gada 18. maija Lēmuma C(2004) 1929 lietā COMP/C-1/38.916, ar kuru *France Télécom SA*, kā arī visiem uzņēmumiem, kurus tā tieši vai netieši kontrolē, tostarp *Wanadoo SA* un visiem uzņēmumiem, kurus tieši vai netieši kontrolē *Wanadoo SA*, uzdod pakļauties pārbaudei saskaņā ar 20. panta 4. punktu

* Tiesvedības valoda — franču.

Padomes 2002. gada 16. decembra Regulā (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [EKĻ] 81. un 82. pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), atcelšanu.

EIROPAS KOPIENUPIRMĀS INSTANCES TIESA(ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs I. Legāls [*H. Legal*], tiesneši I. Višņevska-Bjalecka [*I. Wiszniewska-Bialecka*] un E. Moavero Milanezi [*E. Moavero Milanesi*], sekretāre K. Poheca [*K. Pohecé*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2006. gada 8. jūnijā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

- ¹ Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [EKĻ] 81. un 82. pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 11. panta (ar nosaukumu "Sadarbība starp Komisiju un dalībvalstu konkurences iestādēm") 1. un 6. punkts noteic:

“Komisija un dalībvalstu konkurences iestādes ciešā sadarbībā piemēro Kopienas konkurences noteikumus.

[..]

Lietas izskatīšanas uzsākšana, ko veic Komisija, lai pieņemtu lēmumu saskaņā ar III nodaļu, atbrīvo dalībvalstu konkurences iestādes no to kompetences piemērot [EKL] 81. un 82. pantu. Ja dalībvalsts konkurences iestāde jau darbojas lietā, Komisija uzsāk lietas izskatīšanu vienīgi pēc konsultēšanās ar šo valsts konkurences iestādi.”

- 2 Saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. pantu (ar nosaukumu “Komisijas pārbaudes pilnvaras”):

“1. Lai veiktu pienākumus, kas tai uzlikti ar šo regulu, Komisija var veikt visas vajadzīgās uzņēmumu un uzņēmumu apvienību pārbaudes.

2. Amatspersonas un citas pavadošās personas, kuras Komisija pilnvarojusi veikt pārbaudi, ir tiesīgas:

- a) iekļūt jebkurās uzņēmumu vai uzņēmumu apvienību telpās, zemes īpašumos un transporta līdzekļos;

- b) pārbaudīt grāmatvedības dokumentus un citus dokumentus, kuri saistīti ar uzņēmējdarbību, neatkarīgi no veida, kādā tos glabā;

- c) jebkādā veidā ņemt vai iegūt šo grāmatvedības dokumentu vai citu dokumentu izvilkumu kopijas;

- d) aizzīmogot jebkuras uzņēmuma telpas un grāmatvedības dokumentus vai citus dokumentus uz laika posmu un apjomā, kāds vajadzīgs izmeklēšanai;

- e) prasīt jebkuram uzņēmuma vai uzņēmumu apvienības darbiniekam vai pārstāvim paskaidrojumus par faktiem vai dokumentiem, kas attiecas uz pārbaudes priekšmetu un mērķi, un fiksēt atbildes.

3. Amatpersonas un citas pavadošās personas, kuras Komisija pilnvarojusi veikt pārbaudi, īsteno savas pilnvaras, uzrādot rakstisku pilnvarojumu, kurš norāda pārbaudes priekšmetu un mērķi un sodus, kas paredzēti 23. pantā gadījumā, ja pieprasītie grāmatvedības dokumenti vai citi dokumenti, kuri saistīti ar uzņēmējdarbību, ir nepilnīgi, vai ja atbildes uz jautājumiem, kuri uzdoti saskaņā ar šā panta 2. punktu, ir nepatiesas vai maldinošas. Komisija laikus pirms pārbaudes paziņo par pārbaudi tās dalībvalsts konkurences iestādei, kuras teritorijā to veiks.

4. Uzņēmumiem un uzņēmumu apvienībām jāpakļaujas pārbaudēm, kas pieprasītas [noteiktas] ar Komisijas lēmumu. Lēmumā nosaka pārbaudes priekšmetu un mērķi, nozīmē datumu, kurā tā sāksies, norāda uz sodiem, kas paredzēti 23. un 24. pantā,

un uz tiesībām lēmumu pārskatīt Eiropas Kopienu Tiesā. Komisija šādus lēmumus pieņem pēc apspriešanās ar tās dalībvalsts konkurences iestādi, kuras teritorijā jāveic pārbaude.

5. Amatspersonas, kā arī personas, ko pilnvarojusi vai norīkojusi tās dalībvalsts konkurences iestāde, kuras teritorijā jāveic pārbaude, pēc šīs iestādes vai Komisijas pieprasījuma aktīvi palīdz amatpersonām un citām pavadošajām personām, ko pilnvarojusi Komisija. Šajā nolūkā tām ir 2. punktā noteiktās pilnvaras.

6. Ja amatpersonas un citas pavadošās personas, ko pilnvarojusi Komisija, atklāj, ka uzņēmums pretojas pārbaudēm, kas pieprasītas [noteiktas] saskaņā ar šo pantu, attiecīgā dalībvalsts sniedz tām vajadzīgo palīdzību, attiecīgā gadījumā lūdzot policijas vai līdzīgas izpildiestādes palīdzību, lai ļautu tām veikt savu pārbaudi.

7. Ja palīdzībai, kas sniegta saskaņā ar 6. punktu, vajag pilnvarojumu [atļauju] no tiesas iestādes atbilstoši valstu noteikumiem, šāda pilnvarošana tiek ierosināta. Šādu pilnvarojumu arī var ierosināt kā piesardzības pasākumu. [Šādu atļauju var lūgt arī preventīvā kārtā].

8. Ja ierosina pilnvarojumu, kas minēts 7. punktā, [Ja lūdz 7. punktā minēto atļauju,] valsts tiesību iestāde [valsts tiesa] kontrolē, lai Komisijas lēmums ir autentisks un lai paredzētie pasākumi nav patvaļīgi vai pārmērīgi, ņemot vērā pārbaudes priekšmetu. Veicot savu kontroli attiecībā uz piespiedu pasākumu proporcionalitāti [samērīgumu], valsts tiesas iestāde var tieši vai ar dalībvalsts konkurences iestādes starpniecību prasīt Komisijai sīkus paskaidrojumus jo īpaši par pamatu, uz kāda Komisijai ir aizdomas par [EKL] 81. un 82. panta pārkāpšanu, kā arī par tā pārkāpuma nopietnību, par kuru ir aizdomas, un par attiecīgā uzņēmuma iesaistīšanās veidu. Valsts tiesu iestāde tomēr nedrīkst apšaubīt pārbaudes vajadzību,

kā arī nedrīkst pieprasīt, lai tai sniedz informāciju, kas ir Komisijas lietas materiālos. Komisijas lēmuma likumību var pārskatīt vienīgi Eiropas Kopienu Tiesa.”

- 3 Regulas Nr. 1/2003 22. panta (ar nosaukumu “Izmeklēšanas, ko veic dalībvalstu konkurences iestādes”) 2. punkts nosaka:

“Dalībvalstu konkurences iestādes pēc Komisijas pieprasījuma veic pārbaudes, kuras Komisija saskaņā ar 20. panta 1. punktu uzskata par vajadzīgām vai kuras tā saskaņā ar 20. panta 4. punktu pieprasījusi ar lēmumu. Dalībvalstu konkurences iestāžu amatpersonas, kas atbildīgas par šo pārbaudi veikšanu, kā arī to pilnvarotās un nozīmētās personas īsteno savas pilnvaras saskaņā ar savas valsts tiesību aktiem.

Ja to pieprasa Komisija vai tās dalībvalsts konkurences iestāde, kuras teritorijā jāveic pārbaude, amatpersonas un citas pavadošās personas, ko pilnvarojusi Komisija, var palīdzēt attiecīgās iestādes amatpersonām.”

Prāvas rašanās fakti

- 4 2003. gada 16. jūlija lēmumā par [EK] 82. panta piemērošanas procedūru (lieta COMP/38.233 — *Wanadoo Interactive*) (turpmāk tekstā — “2003. gada 16. jūlija lēmums”) Komisija konstatēja, ka laikā no 2001. gada marta līdz 2002. gada oktobrim *Wanadoo Interactive*, kas ir meitas uzņēmums, kurā 99,9 % pieder

Wanadoo SA, kura pati ir prasītājas meitas uzņēmums, kurā prasītājai laikā, uz ko attiecas šis lēmums, piederēja no 70 līdz 72,2 %, bija ļaunprātīgi izmantojusi savu dominējošo stāvokli ātrdarbīgas interneta piekļuves pakalpojumu, kas paredzēti vietējiem klientiem, tirgū, prasot par saviem pakalpojumiem *eXtense* un *Wanadoo ADSL* “plēsonīgas” cenas, un uzlika *Wanadoo Interactive* naudas sodu EUR 10,35 miljonu apmērā.

- 5 Ar šī lēmuma 2. un 3. punktu Komisija uzdeva *Wanadoo Interactive* arī:
- sniežot savus pakalpojumus *eXtense* un *Wanadoo ADSL*, atturēties no jebkādas darbības, kuras priekšmets vai sekas varētu būt identiskas vai līdzīgas pārkāpumam;
 - nodot Komisijai katra finanšu gada beigās un līdz 2006. finanšu gada beigām ieskaitot gada pārskatu par saviem dažādajiem *ADSL* pakalpojumiem (*Asymmetric Digital Subscriber Line*, asimetriskā ciparu abonenta līnija), uzrādot grāmatvedības ieņēmumus, ekspluatācijas izmaksas un klientu iegūšanas izmaksas.
- 6 2003. gada 11. decembrī, saņemot labvēlīgu atzinumu no Francijas telekomunikāciju regulatora [turpmāk tekstā — “TKR”], Francijas ekonomikas, finanšu un rūpniecības ministrs [*ministre de l'Économie, des Finances et de l'Industrie*] apstiprināja *France Télécom SA* vairumtirdzniecības tarifu, ko izmanto *IP/ADSL* piekļuvei un vākšanai (sauktu arī “opcija 5”), samazināšanu. Vairāki interneta piekļuves pakalpojumu sniedzēji, tostarp *Wanadoo*, nolēma piemērot šo vairumtirdzniecības tarifu samazināšanu saviem mazumtirdzniecības piedāvājumiem.

- 7 2003. gada 12. decembrī *Wanadoo* paziņoja par savu mazumtirdzniecības tarifu pirmo samazināšanu, kas piemērojama gan esošajiem, gan jaunajiem abonentiem attiecībā uz saviem ātrdarbīgo pakalpojumu tarifiem (neierobežota “eXtense 512k”, neierobežota “eXtense 512 Fidélité”, neierobežota “eXtense 1024k” un neierobežota “eXtense 1024k Fidélité” piedāvājumi), kas stājas spēkā 2004. gada 6. janvārī. Piedāvājuma tarifs neierobežotam “eXtense 128k” palika nemainīgs.
- 8 2004. gada 9. janvārī Komisija nosūtīja *Wanadoo* vēstuli, atgādinot tai sava 2003. gada 16. jūlija lēmuma 2. punkta noteikumus un lūdzot tai norādīt Komisijai, vai tā kopš šī lēmuma pieņemšanas bija veikusi mazumtirdzniecības cenu samazināšanu pakalpojumiem, uz ko attiecas minētais lēmums, vai arī tā paredz to darīt. Komisija precizēja, ka apstipriņošanas atbildes gadījumā tā nosūtītu *Wanadoo* formālu pieprasījumu sniegt informāciju par šo cenu samazināšanas detaļām. Komisija turklāt pieprasīja sniegt informāciju par *Wanadoo* darbības gada beigu datumu un brīdi, kad tai tiks sniegta 2003. gada 16. jūlija lēmuma 3. punktā pieprasītā informācija. Komisija savu pieprasījumu atkārtoja 2004. gada 26. janvāra elektroniskā pasta vēstulē.
- 9 2004. gada 12. janvārī *AOL France SNC* un *AOL Europe Services SARL* (turpmāk tekstā kopā — “AOL”), pamatojoties uz EKL 82. pantu un Francijas Tirdzniecības kodeksa L 420-2. pantu, iesniedza Francijas Konkurences padomei (turpmāk tekstā — “Konkurences padome”) sūdzību par *Wanadoo* “plēsonīgo” cenu praksi attiecībā uz četriem jauniem piedāvājumiem, par kuriem tā paziņoja 2003. gada 12. decembrī. Papildus šai sūdzībai, pamatojoties uz Francijas Tirdzniecības kodeksa L 464-1. pantu, tika iesniegts pieteikums par pagaidu noregulējuma pasākumiem, it īpaši lūdzot apturēt šo piedāvājumu tirdzniecību.
- 10 2004. gada 29. janvārī *Wanadoo* paziņoja, ka no 2004. gada 3. februāra tiks īstenots neierobežota “eXtense 128k Fidélité” piedāvājumu un četru fiksētas likmes tarifu (turpmāk arī — “à la carte” piedāvājums), proti, “eXtense 128k/20h”, “eXtense 128k/20h Fidélité”, “eXtense 512k/5Go” un “eXtense 512k/5Go Fidélité”, piedāvājums.

- 11 Ar 2004. gada 30. janvāra vēstuli *Wanadoo* atbildēja uz Komisijas 2004. gada 9. janvāra vēstuli, norādot, ka, pēc *France Télécom* vairumtirdzniecības tarifu samazināšanas tā ir paziņojusi par jauniem piedāvājumiem, kuri piemērojami sākot ar 2004. gada 1. janvāri vai 1. februāri. Jāpiebilst, ka ar 2004. gada 15. marta vēstuli *Wanadoo* nosūtīja Komisijai gada pārskatu par 2003. gadu (gads beidzās 2003. gada 31. decembrī), kas vēl nebija apstiprināts akcionāru sapulcē.
- 12 2004. gada 24. februārī *AOL* papildināja Konkurences padomei iesniegto sūdzību, ietverot tajā *Wanadoo* 2004. gada 3. februārī tirdzniecībā laistos piedāvājumus un papildinot arī šo sūdzību ar pieteikumu par pagaidu noregulējuma pasākumiem, it īpaši lūdzot apturēt to laišanu tirdzniecībā.
- 13 2004. gada 11. maijā Konkurences padome pieņēma savu lēmumu Nr. 04-D-17 par *AOL* iesniegto sūdzību un pieteikumu par pagaidu noregulējuma pasākumiem, saskaņā ar ko tā noraidīja šo pieteikumu un nodeva *AOL* sūdzību atpakaļ izmeklēšanas veikšanai (turpmāk tekstā — “Konkurences padomes lēmums”).
- 14 2004. gada 18. maijā Komisija pieņēma Lēmumu C(2004) 1929 lietā COMP/C-1/38.916, ar kuru *France Télécom*, kā arī visiem uzņēmumiem, kurus tā tieši vai netieši kontrolē, tostarp *Wanadoo* un visiem uzņēmumiem, kurus tieši vai netieši kontrolē *Wanadoo*, uzdod pakļauties pārbaudei saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu (turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”).

- 15 Šī lēmuma pirmajā un 5.–13. apsvērumā noteikts:

“Komisija [...] ir saņēmusi informāciju, kas norāda, ka *Wanadoo* attiecībā uz interneta piekļuvi, izmantojot *ADSL*, kura paredzēta plašai sabiedrībai Francijā, izmanto

tarifus, no kuriem daži nesedz mainīgās izmaksas un daži ir zemāki par pilnām izmaksām. Saskaņā ar pieejamo informāciju šie tarifi ietilpst plānā, kas atklāj nolūku izspiest konkurentus. Turklāt saņemtā informācija norāda, ka samazinātais ekonomiskais intervāls starp attiecīgajiem mazumtirdzniecības tarifiem un vairumtirdzniecības piedāvājumiem [...] *France Télécom* [5. opciju] izraisa tarifu cīņu pret konkurējošiem operatoriem, kas vēlas piedāvāt ātrdarbīgu interneta piekļuvi, izmantojot *France Télécom* 5. opciju.

[..]

Saskaņā ar Komisijas rīcībā esošo informāciju vērtējums, balstoties uz provizoriem datiem, liecina, ka vismaz trīs [no desmit apstrīdētajā lēmumā ietvertajiem piedāvājumiem, kas minēti iepriekš 7. un 10. punktā] (divi “à la carte” piedāvājumi ar 128 kbit/s un “à la carte” piedāvājums ar 512 kbit/s uz 24 mēnešiem) nesedz to mainīgās izmaksas. Vismaz divi citi piedāvājumi ar 512 kbit/s (12 mēnešu “à la carte” piedāvājums un 24 mēnešu neierobežots piedāvājums) nesedz to kopējās izmaksas.

Komisija tāpat ir saņēmusi informāciju, kas rāda, ka attiecīgie piedāvājumi ietilpst konkurentu ierobežošanas un izstumšanas stratēģijā.

Turklāt saskaņā ar Komisijas rīcībā esošo informāciju, neraugoties uz 2004. gada janvārī notikušo 5. opcijas tarifu samazināšanu, ekonomiskais intervāls starp *Wanadoo* izmantotajiem jaunajiem mazumtirdzniecības tarifiem un 5. opciju ir nepietiekams un kavē konkurējošos tirgus dalībniekus, kuri balsta savu piedāvājumu uz 5. opciju, konkurēt ar *Wanadoo* taisnīgos apstākļos.

Savā 2003. gada 16. jūlija lēmumā [...] Komisija ir secinājusi, ka *Wanadoo* ieņēma dominējošo stāvokli Francijas ātrdarbīgas interneta piekļuves vietējiem klientiem tirgū. Komisijas rīcībā esošā informācija norāda, ka šis secinājums ir spēkā arī šobrīd.

Wanadoo izmantotie piedāvājumi, kas ir zemāki par izmaksām, un samazinātais intervāls starp šiem piedāvājumiem un 5. opcijas tarifiem, ļoti iespējams, ierobežoja franču vai citās dalībvalstīs reģistrēto konkurentu ienākšanu tirgū un apdraudēja tos, kas jau bija šajā tirgū. Atbilstoši pieejamajai informācijai, vairums *Wanadoo* konkurentu ir bijuši spiesti pielīdzināt savus jaunus piedāvājumus un viss *ADSL* tirgus Francijā šobrīd darbojas ar negatīvu bilanci.

Iepriekš aprakstītā prakse līdzinās netaisnīgu pārdošanas cenu uzspiešanai. Ja tiktu pierādīta tā esamība, šāda prakse būtu dominējošā stāvokļa ļaunprātīga izmantošana un tādēļ [EKL] 82. panta pārkāpums.

Lai varētu novērtēt visus attiecīgos faktus par iespējamo praksi un iespējamā pārkāpuma kontekstu, Komisijai ir jāveic pārbaudes saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu.

Saskaņā ar Komisijas rīcībā esošo informāciju ir ļoti iespējams, ka visa informācija, kas attiecas uz iepriekš minēto praksi, it īpaši dati, kas ļautu pierādīt, ciktāl tiek segtas izmaksas, un dati, kas saistīti ar konkurentu ierobežošanas un izstumšanas stratēģiju, ir paziņoti vienīgi dažiem *France Télécom* un/vai *Wanadoo* darbiniekiem. Esošie dokumenti attiecībā uz iespējamo praksi, ļoti iespējams, ir ierobežoti līdz stingri noteiktam minimumam un glabājas tādās vietās un tādā formā, kas atvieglo to slēpšanu, neizpaušanu vai tās iznīcināšanu izmeklēšanas gadījumā.

Tāpēc, lai nodrošinātu šīs pārbaudes efektivitāti, ir būtiski to veikt bez uzņēmumu, kas ir šī lēmuma adresāti, iepriekšējas brīdināšanas. Tāpēc ir jāpieņem lēmums saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu, kas uzdod uzņēmumiem pakļauties pārbaudei.”

16 Apstrīdētā lēmuma 1. punkts paredz:

“*France Télécom* [...] un *Wanadoo* [...]:

ir jāpakļaujas pārbaudei par iespējamu netaisnīgas pārdošanas cenas uzspiešanu ātrdarbīgas interneta piekļuves vietējiem klientiem jomā pretēji [EKL] 82. pantam, ar nolūku ierobežot un izstumt konkurentus. Pārbaude var tikt veikta visās uzņēmumu telpās [...]

France Télécom [...] un *Wanadoo* [...] atļauj amatpersonām un citām pavadošajām personām, kuras Komisija pilnvarojusi veikt pārbaudi, un dalībvalsts kompetentās iestādes amatpersonām, kā arī tās pavadošajām amatpersonām, kuras pilnvarojusi vai norādījusi šī iestāde, piekļūt visām to telpām, zemes īpašumiem un transporta līdzekļiem parastajā biroja darba laikā. Šie uzņēmumi sagatavo grāmatvedības un citus ar uzņēmējdarbību saistītos dokumentus, sniedz jebkādu atbalstu, ko pieprasa šīs amatpersonas un citas personas, un ļauj tām uz vietas pārbaudīt šos grāmatvedības un citus ar uzņēmējdarbību saistītos dokumentus, kā arī jebkādā veidā ņemt vai iegūt to kopijas vai izrakstus. Tie nekavējoties uz vietas sniedz jebkādas mutvārdu paskaidrojumus, ko pieprasījušas minētās amatpersonas un citas personas, par faktiem vai dokumentiem, kas attiecas uz pārbaudes priekšmetu un mērķi, ļaujot jebkuram pārstāvim vai personāla loceklim sniegt šādus paskaidrojumus. Tie ļauj [minētajām] amatpersonām un citām personām šos paskaidrojumus jebkādā veidā fiksēt.”

- 17 Visbeidzot, apstrīdētā lēmuma 2. punktā precizēts pārbaudes sākšanas datums. *In fine*, tas norāda apstākļus, kādos Komisija var visiem uzņēmumiem, kas ir lēmuma adresāti, uzlikt naudas sodus un pienākumus atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 23. un 24. pantam, un norāda, ka, ja viens no uzņēmumiem, kas ir lēmuma adresāti, pretojas noteiktajai pārbaudei, ieinteresētā dalībvalsts sniedz pārstāvjiem un citām viņus pavadošajām Komisijas pilnvarotajām personām palīdzību, kas nepieciešama, lai tiem ļautu izpildīt savu pārbaudes misiju atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 20. panta 6. punktam. Tajā turklāt minēta iespēja pret Komisiju celt prasību Pirmās instances tiesā un pielikumā ir pievienoti atsevišķi izraksti no Regulas Nr. 1/2003.
- 18 Pamatojoties uz šo lēmumu, Komisija lūdza Francijas iestāžu palīdzību atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 20. panta 5. punktam. Francijas ekonomikas, finanšu un rūpniecības ministrs ar 2004. gada 25. maija izmeklēšanas pieprasījumu uzdeva Valsts konkurences, patēriņa un krāpšanas apkarošanas izmeklēšanas iestādes direktoram veikt visus vajadzīgos pasākumus, lai īstenotu izmeklēšanu, ko apstrīdētajā lēmumā noteikusi Komisija. Šajā nolūkā minētais direktors iesniedza Nantēras Apgabaltiesas izmeklēšanas tiesnesim [*juge des libertés et de la détention au tribunal de grande instance de Nanterre*] (turpmāk tekstā — “izmeklēšanas tiesnesis”) pieteikumu, lai saņemtu atļauju veikt vai uzdot veikt pārbaudi *France Télécom* un *Wanadoo* un palīdzēt Komisijai. Šim pieteikumam tika pievienots apstrīdētais lēmums.
- 19 Ar 2004. gada 27. maija rīkojumu izmeklēšanas tiesnesis izdeva pieprasīto atļauju, ar kuru Francijas izmeklētājiem, kuri tiks nozīmēti, tiek atļauts īstenot pilnvaras, kuras tiem piešķir Francijas Komerckodeksa [*code de commerce*] L 450-4. un L 470-6. pants.
- 20 Apstrīdētais lēmums *Wanadoo* paziņots 2004. gada 2. jūnijā, tieši pirms pārbaudes uzsākšanas, kura beidzās 2004. gada 4. jūnija dienā.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 21 Ar procesuālo dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 10. augustā, *Wanadoo* cēla šo prasību.
- 22 2004. gada 1. septembrī *Wanadoo* apvienojās ar savu mātes sabiedrību — *France Télécom*, kas iestājās prasītājas tiesībās.
- 23 Pēc tiesneša-referenta ziņojuma Pirmās instances tiesa (ceturtā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu.
- 24 Lietas dalībnieku paskaidrojumi un atbildes uz Pirmās instances tiesas uzdotajiem mutvārdu jautājumiem tika uzklausi atklātā tiesas sēdē 2006. gada 8. jūnijā.
- 25 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:
- atcelt apstrīdēto lēmumu;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 26 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:
- noraidīt prasību;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

- ²⁷ Savas prasības pamatojumam prasītāja izvirza piecus pamatus, kas attiecīgi saistīti ar EKL 10. panta un Regulas Nr. 1/2003 pārkāpumu, Komisijas pienākuma rūpīgi un objektīvi pārbaudīt visus atbilstošos konkrētās lietas apstākļus pārkāpumu, nepietiekamu pamatojumu, samērīguma principa pārkāpumu un acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

Par pirmo pamatu — EKL 10. panta un Regulas Nr. 1/2003 pārkāpumu

Par pirmo sadaļu — pienākuma lojāli sadarboties ar valsts tiesām pārkāpumu

— Lietas dalībnieku izvirzītie argumenti

- ²⁸ Prasītāja apgalvo, ka saskaņā ar judikatūru EKL 10. pants paredz Kopienas iestādēm savstarpējas lojālas sadarbības pienākumu ar dalībvalstīm, it īpaši ar valsts tiesu iestādēm. Regula Nr. 1/2003 apskatāma šādā kontekstā.

- 29 Saskaņā ar šo lojālās sadarbības principu Komisijai būtu jāparūpējas par to, lai valsts iestādes, kas ir atbildīga par saistībā ar attiecīgo pārbaudi paredzēto piespiedu pasākumu nepatvaļīgā un samērīgā rakstura izvērtēšanu, rīcībā būtu visi elementi, lai tai ļautu īstenot savu kontroli. Saskaņā ar Tiesas 2002. gada 22. oktobra spriedumu lietā *C-94/00 Roquette Frères (Recueil, I-9011. lpp.)* Komisijai tāpat būtu jāinformē kompetentā valsts tiesa par varbūtējā pārkāpuma būtiskajām iezīmēm.
- 30 Izskatāmajā gadījumā Komisija esot pārkāpusi šo lojālās sadarbības pienākumu vairākos aspektos, kā rezultātā apstrīdētais lēmums būtu jāatzīst par spēkā neesošu.
- 31 Pirmkārt, Komisija neesot izmeklēšanas tiesnesi informējusi par Konkurences padomes 2004. gada 11. maija lēmumu, par procedūru šajā pašā padomē un rīkojumiem, kas ietverti 2003. gada 16. jūlija lēmumā. Tādējādi Komisija neesot lojāli informējusi valsts tiesu iestādi par varbūtējā pārkāpuma raksturu un smagumu.
- 32 Otrkārt, apstrīdētais lēmums padarot neskaidru Konkurences padomes veikto analīzi, kas, parādot, ka varbūtējā pārkāpuma pastāvēšana ir apšaubāma, bijusi nelabvēlīga Komisijas izvirzītajai versijai. Konkrētāk, pieteikuma par pagaidu noregulējumu noraidījums bijis nevis pamatots ar steidzamības neesamību, bet gan ar to, ka attiecīgā prakse, piemērojot tarifus, neesot apdraudējusi prasītājas konkurentus.
- 33 Treškārt, Komisija, no vienas puses, esot norādījusi uz prasītājas ieceri slēpt pierādījumus, lai gan nekas neļauj tā domāt, un, no otras puses, nav izmeklēšanas tiesnesim norādījusi, ka tai nebija nepieciešamības izmantot pārbaudi vai vērsties pēc palīdzības valsts iestādēs, lai apkopotu pierādījumus, kas tai bija ļāvuši pieņemt 2003. gada 16. jūlija lēmumu.

- 34 Ja izmeklēšanas tiesneša rīcībā būtu bijuši šie pierādījumi, tā vērtējums lūgto piespiedu pasākumu nepatvaļīgajam vai samērīgajam raksturam atšķirtos. Turklāt tas nebūtu Komisijai lūdzis papildu informāciju, jo būtu bijis pārlicināts par tās lojalitāti.
- 35 Visbeidzot, prasītāja apliecina, ka tā pakļāvusies pārbaudei tikai tādēļ, ka tai paziņots izmeklēšanas tiesneša rīkojums. Katrā ziņā apstrīdētā lēmuma likumību var novērtēt tikai vadoties no faktiskajiem un tiesību apstākļiem, kuri pastāvējuši tā pieņemšanas brīdī.
- 36 Pirmkārt, Komisija atbild, ka prasītājas argumenti nav izmantojami.
- 37 No vienas puses, Konkurences padomes lēmuma neminēšanai nav nozīmes, jo prasītāja pati bija piekritusi pakļauties lēmumam par pārbaudes noteikšanu, ierobežojot pati sevi, tādējādi Komisijai nav bijis jālūdz valsts iestāžu palīdzība saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 6. punktu. Izmeklēšanas tiesneša rīkojumam tādējādi neesot bijis iespaids. Turklāt tieši šo pēdējo prasītājam būtu bijis jāapstrīd, ja tā uzskatot, ka izmeklēšanas tiesnesis nav bijis pietiekami informēts, lai pieņemtu savu lēmumu.
- 38 No otras puses, par pieņemot, ka izmeklēšanas tiesnesis nav bijis pietiekami informēts, lai varētu kontrolēt paredzēto piespiedu pasākumu samērīgumu, tas neiespaido apstrīdētā lēmuma likumību. Faktiski, tas būtu varējis vienīgi noraidīt lūgtos piespiedu pasākumus.

- 39 Otrkārt, uz lojālas sadarbības pienākumu, kas izriet no EKL 10. panta, nevar autonomā veidā atsaukties privātpersona, lai panāktu tiesību akta atcelšanu, ja vien apgalvotais šī panta pārkāpums neietver kādas citas Kopienas tiesību normas pārkāpumu. Šajā sakarā nepietiek ar vispārīgu norādi uz Regulu Nr. 1/2003.
- 40 Treškārt, Komisija apgalvo, ka tā katrā ziņā ir iesniegusi izmeklēšanas tiesnesim visus pierādījumus, kas nepieciešami, lai tas varētu pārbaudīt attiecībā uz pārbaudes priekšmetu lūgto piespiedu pasākumu nepatvaļīgo un samērīgo raksturu. Tā uzsver, ka valsts tiesai nav kompetences pārbaudīt noteiktā izmeklēšanas pasākuma nepieciešamību vai pamatotību, darba sadali Eiropas konkurences iestāžu tikla ietvaros vai uzņēmuma piemēroto tarifu iespējamo iespaidu uz attiecīgo tirgu.
- 41 Tā rezultātā ne process Konkurences padomē, ne tās lēmums neesot bijis nedz nepieciešams, nedz lietderīgs izmeklēšanas tiesnesim, lai tas varētu veikt savu kontroli. Attiecīgi prasītājas argumenti esot pretrunā Regulas Nr. 1/2003 20. panta 8. punktam. 2003. gada 16. jūlija lēmums attiecībā uz to esot minēts apstrīdētajā lēmumā un, nepieciešamības gadījumā, valsts tiesai bija pienākums pieprasīt papildus informāciju no Komisijas.
- 42 Pakārtoti Komisija piebilst, ka Konkurences padomes lēmums atbalsta secinājumu, ka pastāvēja pietiekami iemesli, lai veiktu pārbaudi, un ka atteikumam noteikt drošības pasākumus nebija nozīmes, jo tas bija nevis saistīts ar lietas būtību, bet gan ar steidzamības neesamību.
- 43 Tādējādi apstrīdētais lēmums ietverot visus nepieciešamos un lietderīgos paskaidrojumus, lai ļautu valsts tiesai veikt tai uzticēto kontroli: no tā detalizēti izrietot, ka Komisijas lietas materiālos bija nopietnas norādes, kas ļāva domāt, ka, iespējams,

noticis konkurences noteikumu pārkāpums, un kas sniedza informāciju par būtiskajām iespējamā pārkāpuma iezīmēm, par to, kas ticis izpētīts, un par apstākļiem, kas jāpārbauda, atbilstoši judikatūrai.

- 44 Ceturtkārt, argumentam par to, ka nepastāv nodoms slēpt informāciju, nav nozīmes.
- 45 Komisija secina, ka ar šo pirmo sadaļu prasītāja vēlas panākt iznākumu, kas būtu līdzvērtīgs izmeklēšanas tiesneša rīkojuma atcelšanai, un ka tādēļ tā ir jānoraida.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

- 46 Vispirms ir jāuzsver, ka pretēji Komisijas viedoklim no prasītājas argumentiem skaidri izriet, ka tā EKL 10. panta un, attiecīgi, lojālas sadarbības principa pārkāpumu neizvirza autonomā veidā, bet gan ka tā šī panta pārkāpumu izvirza saistībā ar Regulas Nr. 1/2003 pārkāpumu.
- 47 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa atzīmē, ka no EKL 10. panta izrietošā lojālas sadarbības pienākuma īstenošanas kārtība un kas Komisijai jāievēro savu attiecību ar dalībvalstīm ietvaros (Tiesas 1983. gada 10. februāra spriedums lietā 230/81 Luksemburga/Parlaments, *Recueil*, 255. lpp., 37. punkts, un Tiesas 1990. gada 13. jūlija rīkojums lietā C-2/88 IMM *Zwartveld* u.c., *Recueil*, I-3365. lpp., 17. punkts) saistībā ar attiecībām, kuras rodas tādu Komisijas veiktu pārbažu ietvaros, kuru mērķis ir atklāt EKL 81. un 82. panta pārkāpumus, ir precizēti Regulas

Nr. 1/2003 20. pantā, kur noteikta kārtība, kādā jāsadarbojas Komisijai, valsts konkurences iestādēm un valsts tiesu iestādēm, ja Komisija izlēmusi veikt pārbaudi atbilstoši šai regulai.

- 48 Tādējādi Regulas Nr. 1/2003 20. pants ļauj Komisijai veikt pārbaudes, savas pilnvaras īstenojot vai nu uzrādot rakstisku pilnvarojumu saskaņā ar šī panta 3. punktu, vai arī uz pienākuma, kas uzliek uzņēmumiem pienākumu pakļauties šādai pārbaudei, pamata saskaņā ar šī paša panta 4. punktu. Ja Komisija veic pārbaudi saskaņā ar 20. panta 3. punktu, tai saskaņā ar šo punktu ir laikus pirms pārbaudes jāpaziņo tās dalībvalsts konkurences iestādei, kuras teritorijā pārbaude veicama. Ja Komisija pārbaudi veic saskaņā ar 4. punktu, tai ir pienākums pirms lēmuma pieņemšanas apspriesties ar tās dalībvalsts konkurences iestādi, kuras teritorijā pārbaude veicama.
- 49 Saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 6. punktu pārbaudes veikšanai ir nepieciešama valsts iestāžu palīdzība, ja uzņēmums, kurā paredzēta pārbaude, tai pretojas, un ja šai palīdzībai nepieciešams tiesu iestādes sniegts pilnvarojums, tā jālūdz atbilstoši 7. punktam. Saskaņā ar 8. punktu valsts tiesu iestādei ir jākontrolē, lai Komisijas lēmums, ar kuru nosaka pārbaudi, būtu autentisks un paredzētie piespiedu pasākumi nebūtu ne patvaļīgi, ne pārmērīgi, ņemot vērā šīs pārbaudes priekšmetu, tomēr Komisijas lēmuma likumības kontrole paliek Kopienu tiesu kompetencē.
- 50 No tā izriet, ka Regulas Nr. 1/2003 20. pants Regulas Nr. 1/2003 20. pants skaidri nošķir, no vienas puses, lēmumus, kurus Komisija pieņēmusi uz šī panta 4. punkta pamata, un, no otras puses, lūgumu sniegt palīdzību, kas iesniegts valsts tiesu iestādei saskaņā ar šī paša panta 7. punktu.

- 51 Lai gan vienīgi Kopienu tiesu iestāžu kompetencē ir kontrolēt tāda lēmuma tiesiskumu, kuru Komisija pieņēmusi saskaņā ar regulas 20. panta 4. punktu, kā tas izriet no šī panta 8. punkta *in fine*, savukārt vienīgi valsts tiesai, kurai lūdz atļauju izmantot piespiedu pasākumus saskaņā ar regulas 20. panta 7. punktu un kurai eventuāli var palīdzēt Tiesa prejudiciālā nolēmuma procesa ietvaros, un atbilstoši iespējamajiem valsts tiesību aizsardzības līdzekļiem ir jāizlemj, vai Komisijas saistībā ar šo lūgumu sniegtā informācija tai ļauj īstenot savu kontroli, kas tai rezervēta saskaņā ar regulas 20. panta 8. punktu, un tādējādi tai ļauj lietderīgi lemt par tai iesniegto pieteikumu [šajā sakarā skat. attiecībā uz Padomes 1962. gada 6. februāra Regulu Nr. 17, Pirmo Regulu par [EKL 81.] un [82.] panta īstenošanu (OV 13, 204. lpp.), iepriekš 29. punktā minēto spriedumu lietā *Roquette Frères*, 39., 67. un 68. punkts].
- 52 Valsts tiesai, kuras izskatīšanā ir lieta atbilstoši regulas 20. panta 7. punktam, saskaņā ar šī panta 8. punktu un judikatūru (skat. attiecībā uz Regulu Nr. 17 iepriekš 29. punktā minēto spriedumu lietā *Roquette Frères*) ir iespēja pieprasīt Komisijai precizējumus, it īpaši par iemesliem, kas tai likuši rasties aizdomām par EKL 81. un 82. panta pārkāpumu, par aizdomas izraisījušā pārkāpuma smagumu un attiecīgā uzņēmuma iesaistīšanās raksturu. Pirmās instances tiesas kontrole, kuras rezultātā varētu tikt konstatēts, ka informācija, kas Komisijai būtu bijis jāsniedz šai valsts tiesai, ir nepietiekama, nozīmētu, ka Pirmās instances tiesa no jauna novērtētu, kā to jau ir darījusi minētā tiesa, šīs informācijas pietiekamību. Šāda kontrole nav pieļaujama, jo valsts tiesas veiktais vērtējums ir pakļauts tikai kontrolei, kas izriet no iekšējiem tiesību aizsardzības līdzekļiem, kuri pieejami sakarā ar šīs tiesas lēmumiem.
- 53 Attiecīgi prasītājas argumenti, kas izvirzīti, pamatojot tās pirmo pamatu, ir jānoraida kopumā kā neatbilstoši, ciktāl, apstrīdot apstrīdētā lēmuma saturu, tie paredz, ka Pirmās instances tiesa apšaubā saistībā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 8. punktu izmeklēšanas tiesneša veikto vērtējumu par informācijas, ko tam sniegusi Komisija,

lai saņemtu lūgto atļauju saskaņā ar Regulas 20. panta 7. punktu, pietiekamību. Pirmās instances tiesas kompetencē neietilpst kontrolēt to, kā valsts tiesa, kurai iesniegts lūgums saistībā ar šo normu, veic pienākumu, kas tai paredzēts 20. panta 8. punktā.

54 Turklāt ir jāatgādina, ka tiesību akta tiesiskums ir jāvērtē, balstoties uz tiem tiesību un faktiskajiem apstākļiem, kas pastāvējuši šī tiesību akta pieņemšanas brīdī (Tiesas 1979. gada 7. februāra spriedums apvienotajās lietās 15/76 un 16/76 Francija/Komisija, *Recueil*, 321. lpp., 7. punkts, un Pirmās instances tiesas 2004. gada 15. jūlija spriedums lietā T-384/02 *Valenzuela Marzo*/Komisija, Krāj.-CDL, I-A-235. un II-1035. lpp., 98. punkts). Līdz ar to tam, kā izmantots lēmums, ar kuru noteikta pārbaude, vai tajā ietverto apstākļu vērtējums, kas būtu bijis jāveic valsts tiesu iestādei saistībā ar Komisijas lūgumu, kas iesniegts saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 7. punktu, neiespaido lēmuma, ar kuru noteikta pārbaude, likumību.

55 Tādējādi šī pamata ietvaros tas, vai prasītājas izvirzītie argumenti, ar kuriem atmasko to, ka Komisija pārkāpusi savu lojālas sadarbības pienākumu, ir pamatoti, ir jāvērtē tikai atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktā ietvertajiem kritērijiem saskaņā ar to interpretāciju judikatūrā.

56 Šajā sakarā Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punkts nosaka būtiskos elementus, kuriem jābūt ietvertiem lēmumā, ar kuru nosaka pārbaudi, prasot Komisijai norādīt noteiktās pārbaudes priekšmetu un mērķi, tās sākšanas datumu, minētās regulas 23. un 24. pantā paredzētās sankcijas un tiesību aizsardzības līdzekli, kas paredzēts attiecībā uz šādu lēmumu Kopienas tiesās.

- 57 Lēmumu, ar ko noteikta pārbaude, pamatojuma norādīšanas mērķis ir arī norādīt attiecīgo uzņēmumu iekšienē paredzētās pārbaudes pamatoto raksturu, kā arī dot šiem uzņēmumiem iespēju saprast sava sadarbības pienākuma apjomu, pilnībā nodrošinot tiem tiesības uz aizstāvību (skat. attiecībā uz Regulu Nr. 17 Tiesas 1989. gada 21. septembra spriedumu apvienotajās lietās 46/87 un 227/88 *Hoechst/Komisija*, *Recueil*, 2859. lpp., 29. punkts, un iepriekš 29. punktā minēto spriedumu lietā *Roquette Frères*, 47. punkts).
- 58 Prasība Komisijai norādīt pārbaudes priekšmetu un mērķi faktiski ir attiecīgo uzņēmumu aizstāvības tiesību fundamentāla garantija un tā rezultātā pienākumu motivēt lēmumu par pārbaudes noteikšanu nevar ierobežot, balstoties uz apsvērumiem, kas saistīti ar pārbaudes efektivitāti. Šajā sakarā, ja ir tiesa, ka Komisija nav pakļauta nedz prasībai šāda lēmuma adresātam paziņot visu informāciju, kas ir tās rīcībā attiecībā uz pieņemtajiem pārkāpumiem, nedz precīzi noteikt konkrēto tirgu, ne norādīt laika periodu, kad šie pārkāpumi esot notikuši, tai tomēr ir cik vien iespējams precīzi jānorāda pieņēmumi, kurus tā ir iecerējusi pārbaudīt, proti, tas, kas ir izpētīts, un fakti, uz kuriem jābalstās pārbaudei (skat., attiecībā uz Regulu Nr. 17 Tiesas 1989. gada 17. oktobra spriedumu lietā 85/87 *Dow Benelux/Komisija*, *Recueil*, 3137. lpp., 10. punkts; iepriekš 57. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Hoechst/Komisija*, 41. punkts, un iepriekš 29. punktā minēto spriedumu lietā *Roquette Frères*, 48. punkts).
- 59 Šim nolūkam Komisijai tāpat lēmumā, ar kuru tiek noteikta pārbaude, jāietver pārkāpuma, par kuru ir aizdomas, būtisko iezīmju apraksts, norādot iespējamo konkrēto tirgu un konkurences ierobežojumu, kas, kā tiek domāts, noticis, raksturu, paskaidrojumi par to, kā, iespējams, uzņēmums, uz kuru attiecas pārbaude, ir bijis iesaistīts pārkāpumā, tas, kas ticis izpētīts, un apstākļi, kas jāpārbauda, kā arī pārbaudītājiem no Kapienu puses piešķirtās pilnvaras (skat. attiecībā uz Regulu Nr. 17 Tiesas 1980. gada 26. jūnija spriedumu lietā 136/79 *National Panasonic/Komisija*, *Recueil*, 2033. lpp., 26. punkts, un iepriekš 29. punktā minēto spriedumu lietā *Roquette Frères*, 81., 83. un 99. punkts).

- 60 Lai pierādītu pārbaudes pamatoto raksturu, Komisijai lēmumā, ar kuru nosaka pārbaudi, detalizētā veidā ir jānorāda, ka tās rīcībā ir pierādījumi un nopietnas materiālas norādes, kas rada aizdomas par pārkāpumu, kurā tiek turēts aizdomās uzņēmums, uz ko attiecas pārbaude (skat. attiecībā uz Regulu Nr. 17 iepriekš 29. punktā minēto spriedumu lietā *Roquette Frères*, 55., 61. un 99. punkts).
- 61 Izskatāmajā lietā ir jākonstatē, ka, lai gan iepriekš 15.–17. punktā reproducētais apstrīdētais lēmums ir formulēts plaši, tas tomēr ietver būtiskos elementus, ko prasa Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punkts un judikatūra. Tajā ir norādīti pārbaudes priekšmets un mērķis, sniedzot pārkāpuma, par kuru ir aizdomas, būtisko pazīmju aprakstu, norādot iespējamo konkrēto tirgu — ātrdarbīgas interneta piekļuves pakalpojumu, kas paredzēti Francijā dzīvojošiem klientiem, tirgus, konkurences ierobežojumu, par kuriem ir aizdomas, no prasītājas puses raksturs — ar EKL 82. pantu nesaderīgu tarifu piemērošanas prakse, paskaidrojumi par to, kādā veidā, iespējams, prasītāja ir bijusi iesaistīta pārkāpumā — tā bija tā iniciatore, savāktajiem pierādījumiem un pierādījumiem, par kuriem jāveic pārbaude, — informāciju par tās praksi, it īpaši par pierādījumiem, kas ļauj konstatēt, ciktāl segtas prasītājas izmaksas, un kas būtu saistīti ar konkurentu ierobežošanas un izstumšanas stratēģiju, kas varētu būt paziņoti tikai dažiem *France Télécom* un/vai prasītājas darbiniekiem, kas meklējami visās uzņēmuma telpās, grāmatvedības dokumentos un citos uzņēmējdarbības dokumentos un, iespējams, mutvārdos —, pārbauditājiem no Kopienų puses piešķirtās pilnvaras, datumu, kad tā sākas — 2004. gada 2. jūnijs —, Regulas Nr. 1/2003 23. un 24. pantā paredzētās sankcijas un iespēju pret Komisiju celt prasību Pirmās instances tiesā.
- 62 Attiecībā uz pārbaudes pamatoto raksturu apstrīdētais lēmums detalizēti parāda, ka Komisijai lietas materiālos bija fakti un nopietnas norādes, kas tai ļāva prasītāju turēt aizdomās par konkurences noteikumu pārkāpumiem. Tādējādi Komisija īpaši min to, ka ir saņēmusi informāciju, kas norāda, ka prasītāja piemēroja tādus tarifus par ADSL piekļuvi internetam, kas paredzēta plašai sabiedrības daļai Francijā, no kuriem daži nesedza mainīgās izmaksas, un citi bija zemāki par kopējām izmaksām, kuras atbilst plānam, kas paredz konkurentu izstumšanu no tirgus un kas varētu būt EKL

82. panta pārkāpums. Turklāt tā norāda, ka vērtējums, balstoties uz provizorisku informāciju, faktiski parāda, ka noteikti prasītājas piedāvājumi, kas identificēti apstrīdētajā lēmumā, nesedz vai nu tās mainīgās, vai arī kopējās izmaksas.

63 Pretēji prasītājas viedoklim ne Konkurences padomē notiekošā procedūra, ne Konkurences padomes lēmums, ne 2003. gada 16. jūlija lēmumā ietvertie rīkojumi neļauj uzskatīt, ka apskatāmā pārbaude nebija pamatota.

64 Lai gan Konkurences padome savā 2004. gada 11. maija lēmumā apstiprina, ka “šķiet, ka ne nozare, ne to veidojošie uzņēmumi nav *Wanadoo* tarifu prakses rezultātā cietuši smagu un tiešu aizskārumu”, kā to ir uzsvērusi prasītāja, Konkurences padome tomēr uzskatīja, ka “nevar izslēgt, ka noteikta *Wanadoo* īstenota tarifu prakse ietilpst [...] [EKL] 82. panta piemērošanas jomā, jo tā iespaido nozīmīgu valsts teritorijas daļu”. Šajā lēmumā tā tāpat atzīmē, ka prasītāja attiecīgajā tirgū bija dominējošā stāvoklī; ka noteikti prasītājas izvirzītie apgalvojumi par ieņēmumiem šķietot “maz iespējami”; ka attiecībā uz piedāvājumiem “eXtense 128k/20h Fidélité” un “eXtense 512k/5Go Fidélité” šķiet, ka prasītāja būtu pārdevusi tos par cenu, kas zemāka par tās mainīgajām izmaksām, kas saskaņā ar šo lēmumu veido spēcīgu pieņēmumu par “plēsonīgumu” atbilstoši Kopienas judikatūrai, un ka atbilstoši noteiktiem pieņēmumiem piedāvājumi “eXtense 128k/20h”, “eXtense 512k/5Go Fidélité” un “eXtense 512k Fidélité” nevar segt to kopējās izmaksas.

65 Faktam, ka tas attiecas uz lēmumu noraidīt lūgtos drošības pasākumus, nav nozīmes, Konkurences padome šo noraidījumu pamatoja ar to, ka nepastāvēja smags un tiešs aizskārumus nozarei vai nozares uzņēmumiem, un to, ka nepastāvēja tiešs patērētāju apdraudējums, citiem vārdiem sakot — tāpēc, ka nepastāvēja steidzamība, un nevis tāpēc, ka tai iesniegtā sūdzība bija acīmredzami nepamatota.

- 66 Citiem vārdiem sakot, no apstrīdētā lēmuma izriet, ka, neraugoties uz 2003. gada 16. jūlija lēmumā ietvertajiem rīkojumiem, Komisija bija saņēmusi informāciju, kas norādīja, ka prasītāja, iespējams, to nepildīja. Turklāt prasītāja nav pierādījusi, ka fakti un nopietnās norādes, kuras Komisija ir sniegusi apstrīdētajā lēmumā, nevarētu pamatot pārbaudes izmantošanu. Tādējādi tās nepamatotais raksturs nav pierādīts.
- 67 Visbeidzot, ir skaidrs, ka prasītāja zināja par Konkurences padomē notiekošo procedūru, Konkurences padomes lēmumu un 2003. gada 16. jūlija lēmumā ietvertajiem rīkojumiem. Attiecīgi tas, ka šie fakti nav minēti apstrīdētajā lēmumā, nevar apdraudēt aizstāvības tiesības vai liegt tai izprast apjomu tās pienākumam sadarboties ar Komisiju pārbaudes laikā.
- 68 Ievērojot iepriekš iztīrāto, ir jākonstatē, ka Komisijai ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu izvirzītie pienākumi ir tikuši ievēroti un ka līdz ar to pirmā pamata pirmā sadaļa nav apmierināma.

Par otro sadaļu — attiecībā uz Regulā Nr. 1/2003 paredzēto pilnvaru sadalījuma pārkāpumu un pienākuma lojāli sadarboties ar valsts konkurences iestādēm pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

- 69 Prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi Regulā Nr. 1/2003 un tiesību aktos par tās piemērošanu iedibināto pilnvaru sadalījumu un nav izpildījusi savu pienākumu lojāli sadarboties ar valsts konkurences iestādēm saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 11. panta 1. punktu un EKL 10. pantu.

- 70 Regula Nr. 1/2003 esot decentralizējusi Kopienas konkurences tiesības, pirmkārt, uz Regulā Nr. 1/2003 paredzētā subsidiaritātes principa pamata un, otrkārt, uz sadarbības starp iestādēm, kam ir pienākums piemērot Kopienas konkurences tiesības, principa pamata. Šādā nolūkā Regula Nr. 1/2003 ir iedibinājusi Eiropas konkurences iestāžu tīklu un pilnvaru un sadarbības sistēmu starp šī tīkla locekļiem. Šis sadarbības princips ir atrodams Regulas Nr. 1/2003 11. panta 1. punktā, Komisijas paziņojumā par sadarbību konkurences iestāžu tīkla ietvaros (OV 2004, C 101, 43. lpp., turpmāk tekstā — “Paziņojums”) un Padomes un Komisijas 2002. gada 10. decembra Padomes un Komisijas Kopīgajā deklarācijā par Konkurences iestāžu tīkla darbību (deklarācija iekļauta Padomes sanāksmes par Regulas Nr. 1/2003 pieņemšanu protokolā, dokuments Nr. 15435/02 ADD 1, turpmāk tekstā — “Kopīgā deklarācija”).
- 71 Uz šo divu principu pamata Komisija Paziņojumā esot definējusi noteikumus, saskaņā ar kuriem lietas sadala starp tīkla locekļiem. Tie esot pārkāpti ar apstrīdēto lēmumu. Pirmkārt, atbilstoši Paziņojuma noteikumiem, Konkurences padome ir vispiemērotākā iestāde, lai izskatītu izskatāmo lietu un Komisija neesot bijusi labākā pozīcijā nekā Konkurences padome. Attiecīgi pārbaude nedrīkstēja izraisīt lietas izskatīšanas izbeigšanu Konkurences padomē un lietas nodošanu Komisijai, un tā rezultātā noteiktā pārbaude neesot bijusi likumīga. Otrkārt, Komisijas tieša iejaukšanās esot bijusi nepamatota, jo Konkurences padomei ir pilnvaras veikt pārbaudi, un Komisija būtu uzrējusi tai lūgt šīs pilnvaras izmantot. Treškārt, pat ja apstrīdēto lēmumu varētu uzskatīt par likumīgu, Komisijai būtu bijis jāpiemēro Regulas Nr. 1/2003 22. panta 2. punktu un tā rezultātā jāapvieno spēki ar Konkurences padomi attiecībā uz izmeklēšanas pasākumiem un jānodod tai visi iespējamie uzdevumi.
- 72 Komisija vispirms iebilst, ka šī sadaļa kā tāda, kas ir saistīta ar to pilnvaru sadalījuma pārkāpumu, kuras izriet no Regulas Nr. 1/2003, ir nepieņemama, jo tā precīzi nenorāda atcelšanas pamatojumu. Nav izvirzīta neviena precīza Regulas norma. Faktiski EK līgums un Regula Nr. 1/2003 iedibina paralēlas pilnvaras EKL 81. un 82. panta piemērošanā. Kopīgā deklarācija un Paziņojums paši par sevi neietver norādes par to, kādā veidā tīkla iestādes varētu koordinēt savu darbību, un saglabā

Komisijas pilnvaras pastāvīgi iejaukties attiecībā uz ikvienu EKL 81. un 82. panta pārkāpumu.

- 73 Attiecībā uz subsidiaritātes principu vispirms Regula Nr. 1/2003 aprobežojas ar to, ka norāda, ka tās pieņemšana aprobežojas ar to, kas ir nepieciešams, lai ļautu efektīvi piemērot Līguma noteikumus, tomēr neiespaidojot Komisijas pilnvaras veikt pārbaudes. Turpinot, tā kā Komisijai ir pilnvaras tieši piemērot EK līgumu individuālos gadījumos, subsidiaritātes principu nevarētu interpretēt tādējādi, ka tiek atņemtas šīs pilnvaras. Visbeidzot, šī principa piesaukšana nav pamatota, jo Komisijas iejaukšanās aprobežojās ar iepriekšējās izmeklēšanas fāzi, pirms Komisija bija izlēmusi par iespējamību uzsākt procedūru.
- 74 Paziņojumam neesot saistošu juridisku seku un turklāt prasītājas interpretācija pilnvaru piešķiršanas principam esot kļūdaina. Faktiski Komisijai tiek saglabāta brīvība ikvienā brīdī uzsākt lietu. Pakārtoti Komisija piebilst, pirmkārt, ka noteikti izskatāmās lietas apstākļi runā par labu tam, ka lietas izskatīšanu pēc būtības veic tās dienesti, un, otrkārt, ka tās lēmums veikt pārbaudi un pašai izskatīt attiecīgo lietu ir apspriests ar Francijas iestādēm. Jebkurā gadījumā apstrīdētā lēmuma likumība nav atkarīga no tā, vai par to ir notikušas iepriekšējas diskusijas un cieša apspriešanās ar valsts konkurences iestādēm, vienīgais Komisijas pienākums šajā sakarā ir paredzēts Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punkta pēdējā teikumā, kura pārkāpumu prasītāja neizvirza.
- 75 Visbeidzot, Regulas Nr. 1/2003 22. panta 2. punktam nav nozīmes attiecībā uz apstrīdētā lēmuma likumību. Faktiski, Regula nerada Komisijai pienākumu nodot noteiktus uzdevumus valsts iestādēm.

76 Komisija no iepriekš iztirzātā secina, ka tā nav pārkāpusi pienākumu sadarboties ar Francijas konkurences iestādēm.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

77 Ievadā ir jānoraida Komisijas arguments, ka šī sadaļa ir nepieņemama, ciktāl tā attiecoties uz to pilnvaru sadalījumu, kuras izriet no Regulas Nr. 1/2003. Faktiski tas, ka šajā sakarā nav identificēta konkrēta Regulas norma, nepadara šo prasītājas argumentu daļu nepieņemamu, ciktāl prasītāja pēc būtības ir apgalvojusi, ka pārkāpta ir pilnvaru sadalījuma sistēma, kas izriet no Regulas Nr. 1/2003, un ciktāl jautājums par faktisko šīs sistēmas pastāvēšanu ir viens no tās argumentu pamatiem.

78 Tādējādi ir jāizvērtē, vai ar apstrīdēto lēmumu Komisija ir pārkāpusi pilnvaru sadalījumu vai pienākumu lojāli sadarboties ar valsts konkurences iestādēm, kuri izriet no subsidiaritātes principa, Regulas Nr. 1/2003 11. panta 1. punkta, Paziņojuma, Kopīgās deklarācijas un Regulas Nr. 1/2003 22. panta 2. punkta.

79 Pirmkārt, attiecībā uz pilnvaru sadalījumu starp Komisiju un valsts konkurences iestādēm ir jāatzīmē, ka Regula Nr. 1/2003 izbeidz agrāko centralizēto režīmu un atbilstoši subsidiaritātes principam izveido plašāku valsts konkurences iestāžu apvienību, šim nolūkam tām piešķirot tiesības īstenot Kopienas konkurences tiesības. Tomēr regulas sistēma balstīta uz ciešu sadarbību, ko aicina attīstīt starp Komisiju un dalībvalstu konkurences iestādēm, kuras apvienotas sadarbības tīklā, Komisijai uzdodot noteikt konkrētu kārtību, kādā šī sadarbība notiek. Turklāt minētā regula neapšaubā Komisijas vispārējās pilnvaras, kā tās atzītas judikatūrā (Tiesas 2000. gada 14. decembra spriedums lietā C-344/98 *Masterfoods*, *Recueil*,

I-11369. lpp., 46. un 48. punkts). Šai iestādei faktiski saskaņā ar Regulu Nr. 1/2003 ir piešķirtas ļoti plašas izmeklēšanas pilnvaras un tai ir piešķirtas tiesības visos gadījumos izlemt par pārkāpuma procedūras uzsākšanu, kas ietver to, ka lieta vairs nav dalībvalstu konkurences iestāžu izskatīšanā. Tātad tā saglabā izšķirošo lomu pārkāpumu izmeklēšanā.

80 Tā rezultātā prasītāja Regulas Nr. 1/2003 iedibināto sadarbību starp Komisiju un dalībvalstu konkurences iestādēm interpretē nepareizi. Neviena regulas norma neparedz noteikumu par tādu pilnvaru sadalījumu, kādu izvirza prasītāja, saskaņā ar kuru Komisijai nav tiesību veikt pārbaudi, ja valsts konkurences iestādei jau iesniegta šī pati lieta. Tieši pretēji, Regulas Nr. 1/2003 11. panta 6. punktā paredzēts, izvirzot vienīgi prasību apspriesties ar attiecīgo valsts iestādi, ka Komisija saglabā iespēju uzsākt procedūru, lai pieņemtu lēmumu, pat ja valsts iestāde jau izskata šo lietu.

81 Attiecīgi Komisijai vēl jo vairāk jābūt tiesībām veikt tādu pārbaudi, kādu tā noteikusi izskatāmajā lietā. Faktiski lēmums, ar kuru nosaka pārbaudi, ir tikai sagatavošanas akts lietas izskatīšanai pēc būtības, kas neietver formālu procedūras uzsākšanu Regulas Nr. 1/2003 11. panta 6. punkta izpratnē, šāds lēmums par pārbaudes noteikšanu pats par sevi neparāda Komisijas gribu pieņemt lēmumu par lietas būtību (šajā sakarā skat. attiecībā uz Regulu Nr. 17 Tiesas 1973. gada 6. februāra spriedumu lietā 48/72 *Brasserie de Haecht, Recueil*, 77. lpp., 16. punkts). Regulas Nr. 1/2003 24. apsvēruma turklāt nosaka, ka Komisijai jāpiešķir pilnvaras veikt tādas pārbaudes, kādas vajadzīgas, lai tiktu atklāti EKL 82. panta pārkāpumi, un šīs regulas 20. panta 1. punkts tieši nosaka, ka, lai veiktu pienākumus, kas tai uzlikti ar šo regulu, Komisija var veikt visas vajadzīgās pārbaudes.

- 82 No tā izriet, ka Regula Nr. 1/2003 neizveido tādu pilnvaru sadalījuma sistēmu, kādu izvirzījusi prasītāja. Tādēļ arguments, kas saistīts ar šīs sistēmas pārkāpumu, nav apmierināms.
- 83 Otrkārt, attiecībā uz Paziņojumu, kas saskaņā ar prasītājas viedokli arī sadalījis pilnvaras starp Komisiju un valsts konkurences iestādēm un ir ticis pārkāpts izskatāmajā lietā, no vienas puses, ir jānorāda, ka tā 4. punkts precizē, ka konsultēšanās un apmaiņas sadarbības tīkla ietvaros ir jautājums, kas risināms starp iestādēm, kuras rīkojas sabiedrības interesēs, un ka saskaņā ar tā 31. punktu tas attiecīgajiem uzņēmumiem nepiešķir individuālas tiesības uz to, lai attiecīgo lietu izskatītu noteikta iestāde. Tādējādi prasītājai nav pamata uzskatīt, ka saskaņā ar šo Paziņojumu vienīgi Konkurences padome varētu izskatīt attiecīgo lietu.
- 84 No otras puses, ir jāatzīst, ka prasītājas arguments atduras pret paša Paziņojuma formulējumu. Tā 8. punkts, uz kuru atsaucas prasītāja, min nosacījumus, kurus izpildot iestādi var uzskatīt par piemērotāko, lai izskatītu lietu. Tomēr darbības vārda “varēt” [“pouvoir”] izmantošana rāda, ka tas attiecas tikai uz iespēju sadalīt uzdevumus, ko nevar uzskatīt par tādu, kas radītu Komisijai pienākumu neizskatīt lietu vai neveikt pārbaudi attiecībā uz lietu, ja izpildīti 8. punktā izvirzītie nosacījumi. Turklāt saskaņā ar Paziņojuma 5. punktu ikviens no sadarbības tīkla locekļiem saglabā visu pilnvaru kopumu, lai lemtu, vai lietu izmeklēt, vai ne, un 55. punkts, atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 11. panta 6. punktā noteiktajam paredz, ka Komisija jebkurā gadījumā var pārņemt lietu, kuru izskata valsts iestāde. Tātad tā var arī veikt pārbaudi. Attiecīgi prasītājas argumenti saistībā ar Paziņojumu nav pamatoti.
- 85 Treškārt, attiecībā uz Kopīgo deklarāciju, tās 3. punkts norāda, ka tā ir politiska rakstura deklarācija un nerada ne uz likumu balstītas tiesības, ne juridiskus pienākumus. Prasītāja tādējādi ir nepamatoti atsaukusies uz šādu dokumentu, lai panāktu nelabvēlīga Kopienas tiesību akta atcelšanu. Katrā ziņā tās 22. punkts

paredz, ka Komisija var uzsākt lietas izskatīšanu, pat ja valsts iestādei par to jau ir informācija, ar nosacījumu, ka tā šai iestādei, kā arī pārējiem sadarbības tīkla locekļiem izskaidro iemeslus, kas tai likuši piemērot Regulas Nr. 1/2003 11. panta 6. punktu. Iepriekš norādīts, ka apstrīdētais lēmums neietver Regulas Nr. 1/2003 11. panta 6. punkta piemērošanu un ka tādējādi ir uzskatāms, ka Komisijai bija ļauts veikt pārbaudi.

86 Ceturtkārt, attiecībā uz pienākumu lojāli sadarboties ar valsts konkurences iestādēm saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 11. panta 1. punktu un EKL 10. pantu pietiek ar to, ka tiek konstatēts, ka Regulas Nr. 1/2003 norma paredz vispārēju noteikumu, saskaņā ar kuru Komisijai un valsts konkurences iestādēm ir cieši jāsadarbojas, taču neuzliek Komisijai pienākumu atturēties no pārbaudes veikšanas lietā, kurā paralēli darbojas valsts konkurences iestāde. Gluži pretēji, no iepriekš analizētajām tiesību normām un it īpaši no Regulas Nr. 1/2003 11. panta 6. punkta izriet, ka sadarbības princips nozīmē, ka Komisija un valsts konkurences iestādes vismaz lietu sākotnējās stadijās var lietās, kuras tām iesniegtas, var darboties paralēli. Prasītāja neapstrīd, ka Komisija pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas faktiski ir sazinājusies ar attiecīgo valsts konkurences iestādi. Kas attiecas uz EKL 10. pantu, prasītāja aprobežojas ar to, ka atsaucas uz tā pārkāpumu, pamatojot šo apgalvojumu tikai ar norādi uz Regulas Nr. 1/2003 11. panta 1. punktu. No tā izriet, ka apgalvotais šo pantu pārkāpums nav pierādīts.

87 Piektkārt, attiecībā uz argumentu, kas saistīts ar Regulas Nr. 1/2003 22. panta 2. punktu, tas nav pieņemams. Faktiski, šī norma aprobežojas ar to, ka paredz Komisijai iespēju deleģēt daļu savu pienākumu valsts konkurences iestādēm, tai neparedzot pienākumu šajā sakarā.

88 Visbeidzot, sestkārt, attiecībā uz argumentu, kas saistīts ar EKL 5. panta otrajā daļā minēto subsidiaritātes principu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar šo normu jomās, kas nav ekskluzīvā Kopienas kompetencē, Kopiena rīkojas vienīgi tad, ja dalībvalstis nespēj

pilnībā sasniegt paredzētās darbības mērķus un ja paredzētās darbības apjoma vai rezultātu dēļ tos var vieglāk sasniegt Kopiena.

- ⁸⁹ Izskatāmajā lietā norāde uz subsidiaritātes principu, kas izdarīta Regulā, Nr. 1/2003 ierobežota ar to, ka norāda — Regulas Nr. 1/2003 pieņemšana atbilst šim principam. Turklāt EK līgumam pievienotā Protokola par subsidiaritātes principa un proporcionalitātes [samērīguma] principa piemērošanu 3. punktā ir precizēts, ka subsidiaritātes princips neliek apšaubīt pilnvaras, ko Komisijai piešķir Līgums, kā to interpretējusi Tiesa (2005. gada 12. jūlija spriedums apvienotajās lietās C-154/04 un C-155/04 *Alliance for Natural Health u.c.*, Krājums, I-6451. lpp., 102. punkts). Tādējādi šis princips neliek apšaubīt pilnvaras, kas Komisijai piešķirtas ar EK līgumu, starp kurām ir konkurences normu piemērošana un it īpaši tiesības veikt pārbaudes, lai novērtētu pārkāpumu, par kuriem ir aizdomas, iespējamo esamību. Turklāt un jebkurā gadījumā, kā tas jau izskaidrots, attiecīgā Komisijas darbība šajā gadījumā ir iepriekšēja darbība, kas nenozīmē formālu procedūras uzsākšanu Regulas Nr. 1/2003 11. panta 6. punkta izpratnē. Tādējādi apstrīdētā lēmuma pieņemšanas rezultātā Konkurences padome nav atbrīvota no savas kompetences lietas izskatīšanā. Tādējādi nav pierādīts, ka ir pārkāpts subsidiaritātes princips.
- ⁹⁰ No iepriekš iztīrītā izriet, ka prasītāja nav pierādījusi, ka Komisija būtu pārkāpusi noteikumu par pilnvaru sadalījumu, kurš tai aizliedz veikt attiecīgo pārbaudi, ka tā nebūtu izpildījusi savu lojālas sadarbības pienākumu ar valsts konkurences iestādēm, kā tas noteikts ar Regulu Nr. 1/2003, vai būtu pārkāpusi samērīguma principu. Līdz ar to pirmā pamata otrā sadaļa nav pamatota.
- ⁹¹ Attiecīgi pirmais pamats ir jānoraida kopumā.

Par otro pamatu — ka Komisija ir pārkāpusi savu pienākumu rūpīgi un objektīvi pārbaudīt visus būtiskos izskatāmās lietas faktus

Lietas dalībnieku argumenti

92 Prasītāja apgalvo, ka saskaņā ar judikatūru gadījumā, kad Komisijai ir rīcības brīvība, tai ir jāievēro Kopienas tiesību sistēmas piešķirtās garantijas, starp kurām īpaši ir pienākums rūpīgi un objektīvi pārbaudīt visus uz izskatāmo lietu attiecināmos faktus. Šajā lietā Komisija esot pārkāpusi šo pienākumu, pirms lēmuma veikt pārbaudi nekādā mērā neņemot vērā faktu, ka Konkurences padome jau bija izskatījusi prasītājas 2004. gada janvārī un februārī izvirzītos piedāvājumus un bija konstatējusi, ka “plēsonīgo” cenu konstatēšana bija lielā mērā neiespējama. Prasītāja uzskata, ka, lai gan varētu atzīt, ka Komisijas vērtējums Francijas ātrdarbīgas interneta piekļuves pakalpojumu tirgus struktūrai un attīstībai atšķiras no Konkurences padomes vērtējuma, tai tomēr būtu bijis jālīdzsvaro tās rīcībā esošo informāciju ar informāciju, kas bija ietverta Konkurences padomes lēmumā. Konkurences padomes lēmuma pastāvēšana netika pat norādīta. Šo pārkāpumu pavadīja acīmredzama kļūda novērtējumā un pastiprināja Komisijas saziņa ar Konkurences padomes referentu un ar AOL. Rūpīga un objektīva izvērtēšana izpaustos kā izskaidrošana, kāpēc pārbaude vēl arvien bija nepieciešama, neraugoties uz Konkurences padomes lēmumu.

93 Komisija iebilst, ka šis pamats ir jānoraida. Tā esot rūpīgi un objektīvi izvērtējusi visus uz izskatāmo lietu attiecināmos faktus, it īpaši Konkurences padomes un tās pašas 2003. gada 16. jūlija lēmumu. Tai nebija konkrēta viedokļa par pārkāpuma pastāvēšanu, bet vienīgi aizdomas, kas bija balstītas uz informāciju, kura bija saņemta no vairākiem prasītājas konkurentiem. Turklāt Konkurences padomes lēmums sniedza Komisijai tikai pietiekamas norādes par iespējamu pārkāpuma pastāvēšanu. Visbeidzot, papildus šim lēmumam un saziņai ar Konkurences

padomes referentu, Komisijai esot bijušas arī vairākas tikšanās ar Konkurences tiesas ierēdni, kas ir atbildīgs par sazināšanos ar Komisiju.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 94 Kopienų tiesību sistēmas sniegto garantiju administratīvajā procesā vidū ir labas pārvaldības princips, ar kuru ir saistīts pienākums kompetentajai iestādei rūpīgi un objektīvi izskatīt visus atbilstošos lietas apstākļus (Pirmās instances tiesas 2003. gada 30. septembra spriedums apvienotajās lietās T-191/98, no T-212/98 līdz T-214/98 *Atlantic Container Line u.c./Komisija, Recueil*, II-3275. lpp., 404. punkts).
- 95 Izskatāmajā lietā prasītāja būtībā Komisijai pārmet, ka tā ir pārkāpusi šo pienākumu, neņemot vērā Konkurences padomes lēmumu un nelīdzsvarojot šī lēmuma saturu ar tās rīcībā esošo informāciju. Komisija esot šo pārkāpumu pastiprinājusi, sazinoties ar Konkurences padomes referentu, kam bija uzticēta lieta, un ar AOL, prasītājas konkurenti.
- 96 Šie argumenti nav pieņemami.
- 97 Vispirms ar to, ka Konkurences padomes lēmums nav minēts apstrīdētajā lēmumā, nepietiek, lai secinātu, ka Komisija to nav ņēmusi vērā. Gluži pretēji, starp Komisiju un Konkurences padomes referentu notikusi sazināšanās, lai kāda nebūtu tās loma Konkurences padomes lēmuma izstrādes vai pieņemšanas procesā, drīzāk rāda, ka Komisija bija labi informēta par tā pastāvēšanu vai, mazākais, par to, ka tas tiks

pieņemts, kā arī par procedūru, kas notika Konkurences padomē, Komisijai pieņemot apstrīdēto lēmumu.

- 98 Turpinot, daudzi Konkurences padomes lēmumā izvirzīti apstākļi, kas norādīti iepriekš 64. un 65. punktā, lai kāds nebūtu to vērtējums, analizējot pamata lietu, lika nosvērties pa labu lēmumam par pārbaudes noteikšanu. Tādējādi nevar secināt, ka Komisija faktiski nav ņēmusi vērā šo lēmumu, tāpat kā nevar uzskatīt, ka Komisijai bija jāizskaidro, kāpēc turpināja pastāvēt nepieciešamība noteikt pārbaudi, neraugoties uz šo Konkurences padomes lēmumu.
- 99 No tā izriet, ka nevar uzskatīt, ka Komisija nav rūpīgi un objektīvi izvērtējusi visus uz izskatāmo lietu attiecināmos apstākļus vai ka tā būtu pieļāvusi acimredzamu kļūdu novērtējumā, analizējot šos apstākļus. Komisijas sazināšanās ar Konkurences padomes referentu un AOL nevar likt apšaubīt šo novērtējumu, nav konstatēts, ka Komisija būtu pārkāpusi savu pienākumu rūpīgi un objektīvi izvērtēt visus uz izskatāmo lietu attiecināmos apstākļus.
- 100 Ņemot vērā iepriekš iztirzāto, otrais pamats ir jānoraida.

Par trešo pamatu — pienākuma sniegt pamatojumu pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 101 Prasītāja apgalvo, ka saskaņā ar EKL 253. pantu Komisijai ir pienākums pamatot savus lēmumus. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pamatojumā ir skaidri un

nepārprotami jābūt ietvertai tās argumentācijai, lai ļautu ieinteresētajām personām uzzināt pieņemtā akta pamatojumu un Tiesai veikt savu kontroli pār attiecīgā pasākuma likumību.

- 102 Apstrīdētais lēmums neesot bijis pietiekami pamatots. Tajā neesot bijusi ietverta argumentācija, kas ļautu neievērot notiekošu valsts procedūru attiecībā uz tiem pašiem apstākļiem, nonākt pie konstatējumiem, kuri atšķiras no Konkurences padomes izdarītajiem, vai uzskatīt, ka pārbaude bija nepieciešama un samērīga. Turklāt tajā nav pamatots secinājums, ka Konkurences padomes lēmums noteiktā mērā neatņēma noteiktajai pārbaudei tās nepieciešamo un samērīgo raksturu, nav minēts, ka šāds lēmums pastāv un nonāk pretrunā šim lēmumam attiecībā uz būtiskiem faktiskajiem apstākļiem. Tādējādi prasītājam nebūtu iespējams izprast, kāpēc ir pamatota tik barga pasākuma kā attiecīgā pārbaude noteikšana. Tādējādi Komisija esot pārkāpusi savu pienākumu sniegt pamatojumu un apstrīdētais lēmums esot jāatceļ.
- 103 Komisija iebilst, ka Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punkts definē pamatojuma elementus lēmumā, ar kuru nosaka pārbaudi, paredzot, ka tajā norāda pārbaudes priekšmetu un mērķi. Turklāt sniegtais pamatojums atbilst pamatojuma izvirzītajām prasībām, kas noteiktas judikatūrā par Regulas Nr. 17 14. panta 3. punktu, kas formulēts līdzīgi Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktam. Proti, Komisijai neesot bijis ne pienākums kvalificēt pārkāpumu, ne pamatot savu lēmumu saistībā ar visiem faktiskajiem apstākļiem, kas varētu izrietēt no valsts iestādes lēmuma par drošības pasākumiem. Tāpat tās rīcībā esošo apstākļu faktiskais novērtējums nav daļa no pamatojuma elementiem, kurus Komisijai ir pienākums paziņot lēmuma, ar kuru nosaka pārbaudi, adresātam. Attiecībā uz to, ka nav minēts Konkurences padomes lēmums, tam nav nozīmes, jo šis lēmums pēc sava rakstura nekavē ne prasītājam izprast apstrīdēto lēmumu, ne tās tiesību aizsardzības līdzekļus, ne Pirmās instances tiesas īstenoto kontroli.
- 104 Visbeidzot, Komisijai neesot bijis pienākuma īpaši pamatot savu vērtējumu par pārbaudes veikšanas vēlamību vai to, kā tā konkrētajā lietā sadala uzdevumus ar valsts iestādēm.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 105 Individuāla lēmuma pamatošanas pienākuma, kas vispārīgā veidā izriet no EKL 253. panta, mērķis ir ļaut Kopienų tiesai veikt uzraudzību pār lēmuma likumību un sniegt ieinteresētajai personai pietiekamu informāciju, lai noteiktu, vai lēmums ir labi pamatots, vai arī to skar trūkums, kas ļauj apstrīdēt tā spēkā esamību, ievērojot, ka šī pienākuma apmērs ir atkarīgs no attiecīgā akta dabas un konteksta, kādā tas ir pieņemts (Tiesas 1984. gada 25. oktobra spriedums lietā 185/83 *Instituut Electronenmicroscopie, Recueil*, 3623. lpp., 38. punkts, un Pirmās instances tiesas 2005. gada 15. jūnija spriedums lietā T-349/03 *Corsica Ferries France/Komisija*, Krājums, II-2197. lpp., 62. un 63. punkts).
- 106 Attiecībā uz Komisijas lēmumiem, ar ko nosaka pārbaudi, ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punkts nosaka būtiskos elementus, kam jābūt ietvertiem šāda lēmuma pamatojumā. Kā jau atzīts iepriekš 68. punktā, šīs normas pārkāpums nav konstatēts, proti, Komisijai nebija pienākuma pamatot savu lēmumu veikt noteikto inspekciju, ievērojot prasītājas norādītos apstākļus.
- 107 No tā izriet, ka pamats, kas saistīts ar pamatojuma nepietiekamību, ir jānoraida.

Par ceturto pamatu — samērīguma principa pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 108 Prasītāja apgalvo, ka saskaņā ar judikatūru Komisijas noteiktajiem izmeklēšanas pasākumiem jābūt samērīgiem un nepieciešamiem izvīrītā mērķa sasniegšanai.

Pieņemot, ka Komisijas sasniedzamais mērķis bija — pārbaudīt, vai *Wanadoo* 2004. gada janvārī un februārī klajā laistie desmit piedāvājumi bija EKL 82. pantā aizliegta “plēsonīgu” cenu prakse, ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu Komisijai uzticēto pārbaudes pilnvaru izmantošana neesot bijusi samērīga. Lielu daļu informācijas par ieņēmumiem un attiecīgo piedāvājumu relatīvajām izmaksām jau bija ieguvusi Konkurences padome un nepastāvēja risks, ka kādu informācijas daļu varētu iznīcināt vai sagrozīt. Turklāt šo informāciju varētu iegūt, izmantojot ceļus, kas būtu mazāk ierobežojoši nekā pārbaude.

- 109 Turklāt process, kas balstīts uz sacīkstes principu, jau bija parādījis, ka *Wanadoo* zaudējumu atgūšana un tādējādi iespējamā “plēsonīgo” cenu prakse bija visai neticama. Šajos apstākļos faktu, kas tika inkriminēti attiecībā uz EKL 82. pantu, kvalifikācija esot bijusi neskaidra un pārbaude neesot bijusi nepieciešama vai samērīga attiecībā uz tās mērķi — konstatēt pārkāpuma pastāvēšanu, lai arī šī pārbaude varētu būt bijusi auglīga.
- 110 Prasītāja piebilst, ka Komisija nenorāda iemeslus, kādēļ *Wanadoo* iesniegtos datus nevarēja pārbaudīt, izmantojot par pārbaudi mazāk bargus pasākumus, tādus kā eksperta izdarīti tehniski atzinumi. Attiecībā uz informācijas meklēšanu attiecībā uz iespējamo nolūku izspiest [konkurentus], Komisija neesot iesniegusi nekādas norādes, kas ļautu konstatēt, ka tā bija saņēmusi informāciju, kas norādītu, ka attiecīgie piedāvājumi iekļaujas konkurentu ierobežošanas un izstumšanas stratēģijā. No tā prasītāja secina, ka apstrīdētais lēmums ir jāatceļ samērīguma principa pārkāpuma dēļ.
- 111 Komisija atbild, ka samērīguma princips prasa, lai Kopienas iestāžu veiktie pasākumi nepārsniedz to, kas ir piemērots un vajadzīgs, lai sasniegtu izvirzītos mērķus. Lēmuma par pārbaudes noteikšanu samērīgums esot balstīts uz iespējamā pārkāpuma smagumu, iespēju, ka pārbaude ļautu gūt uzticamu informāciju par minētā pārkāpuma pastāvēšanu un efektivitātes, kāda varētu būt šādi pārbaudei,

salīdzinājumā ar citiem izmeklēšanas pasākumiem. Ievērojot izskatāmās lietas apstākļus un it īpaši apstākli, ka Konkurences padome vismaz daļēji pašas savākto informāciju atzinusi par nereālu, šis princips esot ievērots.

- 112 Turklāt no judikatūras izrietot, ka Komisijas izdarīta izvēle starp pārbaudi, kas noteikta ar lēmumu, un citu — mazāk bargu — izmeklēšanas pasākumu ir atkarīga tikai no pienācīgas informācijas iegūšanas nepieciešamības, ievērojot lietas īpašās iezīmes, taču neprasa izņēmuma rakstura apstākļu pastāvēšanu.
- 113 Komisija piebilst, ka nav pamata prasītājas apgalvojumam, ka Komisija nedrīkstēja veikt pārbaudi, jo bija pieņemts agrāks lēmums attiecībā uz to pašu uzņēmumu, nenorādot uz šādu izmeklēšanas pasākumu, un ka tai bija jānosaka pārbaude uzņēmuma ēkās.
- 114 Visbeidzot tā apgalvo, ka, no vienas puses, vienīgi padziļinātas izpētes beigās ir iespējams izstrādāt viedokli par varbūtēju pārkāpuma pastāvēšanu un ka, no otras puses, un katrā ziņā prasītājas izvirzītie argumenti attiecībā uz iespējamā pārkāpuma būtību ir pretrunā Tiesas un Pirmās instances tiesas judikatūrai.
- 115 Tādējādi apstrīdētais lēmums bija vērsts uz to, lai ļautu Komisijai apvienot apstākļus, kas nepieciešami, lai novērtētu iespējamo Līguma pārkāpuma pastāvēšanu. Tāpēc tas neesot bijis nesamērīgs attiecībā pret izvirzīto mērķi, jo iespējamā pārkāpuma raksturs, kas ietvēra tišu elementu, esot norādījis, ka apstākļi, kas pierādītu smagu pārkāpumu, tika sistemātiski slēpti un ka pastāvēja ievērojams risks, ka tie tiks iznīcināti vai padarīti nesaprotami.

- 116 Komisija no iepriekš iztīrītā secina, ka pamats, kas saistīts ar samērīguma principa pārkāpumu, nav pamatots.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 117 Samērīguma princips, kas ir viens no Kopienas tiesību vispārējiem principiem, prasa, lai Kopienas iestāžu akti nepārsniegtu izvirzītā mērķa īstenošanai piemēroto un vajadzīgo ar norunu, ka, pastāvot izvēlei starp vairākiem atbilstošiem pasākumiem, ir jāizvēlas mazāk ierobežojošais, un ka izraisītās neērtības nedrīkst būt pārmērīgas attiecībā uz izvirzītajiem mērķiem (1990. gada 13. novembra spriedums lietā C-331/88 *Fedesa u.c., Recueil*, I-4023. lpp., 13. punkts, un 2005. gada 14. jūlija spriedums lietā C-180/00 *Niederlande/Komisija, Krājums*, I-6603. lpp., 103. punkts).
- 118 Nozarē, uz kuru attiecas izskatāmā lieta, samērīguma principa ievērošana prasa, lai paredzētie pasākumi neradītu nesamērīgus un nepieņemamus apgrūtinājumus salīdzinājumā ar mērķiem, kurus cenšas sasniegt ar attiecīgo pārbaudi (skat. attiecībā uz Regulu Nr. 17 iepriekš 29. punktā minēto spriedumu lietā *Roquette Frères*, 76. punkts). Tomēr Komisijai izdarāma izvēle starp pārbaudi, kas veikta uz vienkārša pilnvarojuma pamata, un pārbaudi, kas noteikta ar lēmumu, nav atkarīga no tādiem apstākļiem, kā situācijas īpašā nopietnība, krasā steidzamība vai nepieciešamība īstenot pilnīgu diskretumu, bet no nepieciešamības iegūt adekvātu informāciju, ievērojot gadījuma īpašās iezīmes. Attiecīgi, ja lēmums, ar kuru nosaka pārbaudi, paredz vienīgi ļaut Komisijai apvienot visus nepieciešamos elementus, lai novērtētu iespējamo Līguma pārkāpuma pastāvēšanu, ar šādu lēmumu nepārkāpj samērīguma principu (skat. attiecībā uz Regulu Nr. 17 iepriekš 59. punktā minēto spriedumu lietā *National Panasonic/Komisija*, 28.–30. punkts, un iepriekš 29. punktā minēto spriedumu lietā *Roquette Frères*, 77. punkts).

119 Principā tieši Komisijai ir jāizvērtē, vai informācija ir nepieciešama, lai varētu atklāt konkurences noteikumu pārkāpumu, un, pat ja tās rīcībā jau ir norādes vai pat pierādījumi par pārkāpuma pastāvēšanu, Komisija var tiesiski uzskatīt par nepieciešamu noteikt papildu pārbaudes, kas tai ļautu labāk noteikt pārkāpumu vai tā ilgumu (skat. attiecībā uz Regulu Nr. 17 Tiesas 1989. gada 18. oktobra spriedumu lietā 374/87 *Orkem/Komisija*, *Recueil*, 3283. lpp., 15. punkts, un iepriekš 29. punktā minēto spriedumu lietā *Roquette Frères*, 78. punkts).

120 Izskatāmajā lietā, pirmkārt, apstrīdētais lēmums ir vērstas uz to, lai savāktu informāciju par prasītājas īstenoto cenu praksi, lai novērtētu iespējamo Līguma pārkāpuma esamību. Protams, apstrīdētajā lēmumā ir norādīts, ka Komisijai jau bija noteikta informācija par tām. Tomēr tai saskaņā ar judikatūru bija tiesības censties savākt papildu informāciju, it īpaši informāciju par konkurentu ierobežošanas un izstumšanas stratēģiju, tā ka ir grūti iedomāties, ka tā attiecīgā gadījumā varētu nonākt Komisijas rīcībā citā veidā, izņemot pārbaudi. Otrkārt, ievērojot, ka nepieciešamā informācija ietvēra elementus, kas varētu atklāt iespējamo nolūku izspiest konkurentus, pienācīgas lietas materiālu izpētes mērķiem bija pieņemami ar līgumu noteikt pārbaudi, lai nodrošinātu šīs pārbaudes efektivitāti. Treškārt, ar apstrīdēto lēmumu noteiktā pārbaude bija aprobežota ar uzņēmuma telpām, lai gan Regula Nr. 1/2003 noteiktos apstākļos turpmāk ļauj pārbaudīt citas telpas, tostarp noteiktu attiecīgā uzņēmuma darbinieku mājas. Ievērojot šos apstākļus, nešķiet, ka Komisija šajā lietā ir rīkojusies nesamērīgi attiecībā pret sasniedzamo mērķi un tādējādi pārkāpusi samērīguma principu, jo ar lēmumu noteiktā pārbaude ir atbilstoša lietas apstākļiem.

121 Šo secinājumu nevar grozīt prasītājas izvirzītie argumenti. Pirmkārt, kā jau atzīts iepriekš, Konkurences padomes lēmums nenostiprina prasītājas nostāju attiecībā uz neskaidrību par prakses, par kuru ir aizdomas, pastāvēšanu un tādējādi neļauj izslēgt Komisijas apstrīdētajā lēmumā izvirzīto apgalvojumu, ka prasītāja, iespējams, piemēroja tarifus, kas bija pretrunā EKL 82. pantam. Nav nozīmes tam, ka Komisija,

iespējams, pēc tam pēc būtības nevar pierādīt “plēsonīgu” cenu pastāvēšanu, balstoties uz pierādījumiem, kurus tā savākusi attiecīgās pārbaudes laikā, jo tas neļauj secināt, ka noteiktā pārbaude bijusi neatbilstoša. Faktiski apstrīdētais lēmums tāpat vispārīgākā veidā norāda, ka Komisijai ir aizdomas, ka prasītāja piemēro tarifus, kas ir pretrunā EKL 82. pantam, un ar šo norādi pašu par sevi pietiek, lai attaisnotu pārbaudi.

¹²² Otrkārt, kā tas izriet no iepriekš minētās judikatūras, ar faktu, ka Komisijas rīcībā jau ir bijuši noteikti pierādījumi, kas parāda, ka prasītāja piemēro tarifus, kas ir pretrunā EKL 82. pantam vai ka šādus pierādījumus jau bija savākusi Konkurences padome, un līdz ar to tie varētu tikt nodoti Komisijai, nepietiek, lai secinātu, ka apstrīdētais lēmums ir nesamērīgs. Judikatūrā ir atzīts, ka Komisijai ir tiesības meklēt papildu pierādījumus, pat ja tai jau ir norādes par pārkāpuma pastāvēšanu.

¹²³ Treškārt, prasītājam nav pamata apgalvot, ka Komisija nebija iesniegusi nekādas norādes, kas ļautu konstatēt, ka tā bija saņēmusi informāciju, kas norādītu, ka attiecīgie pierādījumi ietilpa konkurentu izspiešanas stratēģijā. Pirmkārt, apstrīdētais lēmums tieši norāda, ka šis apgalvojums balstīts uz Komisijas saņemtu informāciju, un, otrkārt, Komisijai nav pienākuma tādā lēmumā kā apstrīdētais lēmums detalizēti izklāstīt pierādījumus un norādes, uz kurām balstīts šis lēmums (šajā sakarā skat. attiecībā uz Regulu Nr. 17 iepriekš 29. punktā minēto spriedumu lietā *Roquette Frères*, 62. punkts).

¹²⁴ No iepriekš iztīrītā izriet, ka ceturtais pamats ir jānoraida.

Par piekto pamatu — acīmredzamu kļūdu novērtējumā

Lietas dalībnieku argumenti

- 125 Prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu novērtējumā, apstrīdētajā lēmumā apstiprinot, ka visam *ADSL* tirgum Francijā attiecīgajā brīdī bija negatīva bilance, lai gan Konkurences padomes 2004. gada 11. maija lēmums, par kuru Komisija nevarēja nezināt, liek domāt, ka diezgan liels skaits interneta nodrošinātāju bija rentabli un viens no tiem ir apstiprinājis, ka tam bija pozitīva ieņēmumu bilance. Komisija tādējādi esot norādījusi kļūdainus apstākļus attiecībā uz pamatjautājumu un tādējādi neesot ņēmusi vērā “plēsonīgu” cenu aizlieguma iemeslu, proti, konkurentu iznīcināšanu. Tādējādi apstrīdētais lēmums bija balstīts uz acīmredzamu kļūdu novērtējumā un tādēļ esot jāatceļ.
- 126 Komisija atbild, ka tās rīcībā bija informācija, kas atbalstīja apgalvojumu, ka viss *ADSL* tirgus Francijā bija ar negatīvu bilanci, un ka katrā ziņā ar to pietika, lai tā secinātu, ka tās rīcībā esošie pierādījumi ir nopietnas norādes par iespējamu pārkāpumu, kas tai izskatāmajā lietā ļāva domāt, ka zināmi jaunie piedāvājumiem tika laisti apgrozībā zem to izmaksām.
- 127 Tādējādi šis pamats esot neizmantojams, jo, pat ja šis apgalvojums būtu kļūdainš, tas nepadara apstrīdēto lēmumu pretlikumīgu. Faktiski peļņas robežu situācija visā nozarē neesot daļa no izmantojamajiem kritērijiem, lai konstatētu dominējošā stāvokli esoša uzņēmuma cenu “plēsonīgo” raksturu. Vispirms judikatūrā esot atzīts, ka tādu cenu pastāvēšana, kuras vidēji ir zemākas par mainīgajām izmaksām, ļauj pieņemt cenu piemērošanas prakses iznīcinošo raksturu. Turpinot, saskaņā ar prasītājas aizstāvēto tēzi nevar pastāvēt “plēsonīgums”, ja vien visi konkurējošie tirgus dalībnieki necieš zaudējumus un tiem kolektīvi nedraud izspiešana. EKL 82. panta piemērošana cenu īstenošanas praksei neparedz, ka kāda konkurentu daļa varētu tikt izslēgta, kas apstiprinātu Konkurences padomes lēmumu. Visbeidzot,

Konkurences padomes lēmuma teikums, uz kuru norāda prasītāja, faktiski ir piemērojams tikai daļai attiecīgo piedāvājumu un tarifu, un jebkurā gadījumā, Komisijas rīcībā esot pretrunīgai informācijai, tai būtu bijušas tiesības izlemt par atšķirīgo tai pieejamo liecību ticamību. Katrā gadījumā pastāvētu jautājumi par pārkāpuma būtību, uz kuriem atbildi varētu rast vienīgi padziļinātā izmeklēšanā.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- ¹²⁸ Prasītāja apgalvo, ka Komisija esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu novērtējumā, taču, šo apgalvojumu pamatojot, tikai norāda uz vērtējumu, kas izriet no Konkurences padomes lēmuma. Tomēr šis lēmums attiecas tikai uz pieteikumu par drošības pasākumiem un tāpēc nevar izslēgt, ka, pabeidzot lietas materiālu analīzi pēc būtības, Konkurences padome nolemj citādi. Turklāt nevar uzskatīt, ka Komisijai būtu saistošs fakts novērtējums, ko veikusi valsts konkurences iestāde, balstoties uz noteiktiem apstākļiem, ciktāl nevar izslēgt, ka Komisijas rīcībā ir citi pierādījumi, kas attaisno secinājumu, kurš atšķiras no minētās iestādes sasniegtā. Turklāt no apstrīdētā lēmuma izriet, ka Komisijas rīcībā bija pierādījumi, kas kalpoja par pamatu apgalvojumam, ko šeit apstrīd prasītāja.

- ¹²⁹ Ievērojot Kopienas iestāžu tiesību aktu likumīguma prezumpciju (Tiesas 1994. gada 15. jūnija spriedums lietā C-137/92 P Komisija/BASF u.c., *Recueil*, I-2555. lpp., 48. punkts), kas nozīmē, ka tam, kurš balstīts uz šāda akta pretlikumību, ir jāiesniedz atbilstoši pierādījumi, un ievērojot, ka prasītāja nav iesniegusi konkrētu pierādījumu sava apgalvojuma pamatojumam, izņemot norādi uz lēmumu, kurš, kā atzīts iepriekš, nebija noslēdzošs, acīmredzama kļūda novērtējumā nav pierādīta.

130 Attiecīgi piektais pamats ir jānoraida.

131 No visa iepriekš minētā izriet, ka prasība ir jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

132 Atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 87. panta 2. punktam, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA
(ceturtnā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) prasītāja atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Legal Wiszniewska-Bialecka Moavero Milanesi

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2007. gada 8. martā.

Sekretārs

Priekšsēdētājs

E. Coulon

H. Legal